

Geen bewijs voor de kinderdoop

Weerlegging van dhr. J. zijn bewering dat de kerk van Engeland bewijs kan aanvoeren voor de kinderdoop

overgenomen citaat uit: 'De afscheiding van de Engelse Staatskerk verdedigd', door J.C. Philpot

Om te bewijzen dat de kerk van Engeland wel deze macht heeft spant hij alle krachten in; en, waarlijk, zijn redenering op dit punt beslaat bijna de helft van zijn schotschrift. Al wat hij aanvoert, is in hoofdzaak hetzelfde als reeds enige jaren geleden door hem gezegd werd in het door hem uitgegeven werkje: 'Samenspraken over de Kinderdoop.' Er bestaat voor mij enige bijzondere oorzaak, welke mij dit geschrift in heugenis doet houden, en wel omdat het hoofdzakelijk aan deze zijn pennevrucht toe te schrijven is, dat ik gedurende verscheidene jaren gebonden bleef aan de zuigelingenbesprenging. Zijn bewijsvoeringen op grond van de analogie der Joodse Kerk, de algemeenheid der praktijk, en het getuigenis der Kerkvaders oefenden vroeger een zeer gewichtige invloed uit op mijn geest. En hoe werd die keten verbroken? Daardoor dat mijn ogen geopend werden om te zien dat de doop een *geestelijke* ordinantie is. Zodra ik verstond en gevoelde dat de doop een geestelijke ordinantie was, zag ik ook onmiddellijk dat de kinderdoop een spotternij is; en al de bewijsredenen, ontleend aan de overlevering, de algemeenheid der praktijk, de analogie der besnijdenis en dergelijke vielen mij uit de handen als de zelen van Simson's handen (hoewel ik mij hiermede niet wil vergelijken met Simson, al vindt de heer J. in mij enige gelijkenis met Goliath) toen hij ontwaakte op de knieën van Delila. Ik zag dat de instelling van de doop een afbeelding is van het lijden en de graflegging van Jezus, en dat, daarom, een levend geloof in de Verlosser onmisbaar is in de persoon, die gedoopt zal worden. Ik zag verder, dat de doop een openbare belijdenis van ons persoonlijk geloof in Christus is en van onze afscheiding van de wereld tot Zijn verheerlijking. Ik kon in het Nieuwe Testament geen enkel geval vinden van de doop dan alleen van gelovigen, en noch voorschrift, noch voorbeeld van enige doop van kinderkens. Ik bemerkte al verder dat al de bewijzen uit de Joodsche bedeling onaannemelijk waren, om de eenvoudige reden dat die bedeling een vleselijke was en de onze een geestelijke is, hun verbond een nationaal en het onze beperkt tot de uitverkorenen.

Terug te keren tot de wet om voorbeelden en voorschriften was, dit zag ik, wederkeren tot 'de arme, eerste beginselen', welken wij gestorven zijn, en op te richten wat Christus heeft neergeworpen. De grote ketterij en afval van de Roomse Kerk, en van de Engelse als haar dochter, zag ik als te bestaan in haar terugkeer tot de Oud-Testamentische bedeling. En aldus werd het mij klaar en duidelijk dat de besprenging van zuigelingen, de tienden, een geordend priesterschap, heilige gebouwen, priesterlijke kleding, geschreven liturgie, een Staatskerk, een volksgodsdienst en dergelijke zaken meer, niets anders waren dan een afwijken van Christus en een terugkeren tot Mozes. Ik gevoelde dat ik even goed de Roomse Kerk kon volgen in het dopen der klokken, als de Engelse in het dopen van kinderkens; en dat, indien een bewusteloze zuigeling een geschikt voorwerp is tot het ontvangen van de ene geestelijke ordinantie, namelijk die van de doop, ik geen reden kon bevroeden, waarom datzelfde wichtje ook niet het geschikte voorwerp was voor de andere geestelijke ordinantie, te weten, des Heeren heilig Avondmaal.

De overlevering verloor haar waarde bij mij toen ik bedacht: 1. dat de overleveringen het verderf der Joodse Kerk waren, en als zodanig door Christus veroordeeld en, 2. dat het Woord van God de enige regel van ons geloof en onze wandel moet zijn. Daarbij kwam nog dat ik niet zo onbekend was met de geschiedenis der Kerk of ik wist wel, dat er altoos lieden geweest waren die zich hadden verzet tegen de Kinderdoop en dat wel in een onafgebroken lijn tot op de tijd der Hervorming toe. Ik was, daarenboven niet onwetende van de verminkte, onvolkomen en ondergeschoven literatuur der Kerkvaders¹ en van de onbegrijpelijke moeilijkheid om de echte geschriften te onderscheiden van de valse of vervalste. Ook wist ik, dat het de al gemene praktijk was om de geschriften te vernietigen of te verbranden van hen, die Ketteren werden genoemd, gelijk toen met de Baptisten het geval was, en dat de monniken, aan wie wij de bewaring van al de

---

¹ Dr. Tattam heeft onlangs in Egypte enige oude Koptische vertalingen ontdekt van de eerste Kerkvaders, uit welke de heer Cureton, van het Britsch Museum, klaarlijk heeft bewezen dat de welbekende plaatsen gewoonlijk gebezigd ten gunste van het Episcopaat enz. door de monniken zijn ingeschoven.

Kerkvaders verschuldigd zijn, bij het overschrijven der manuscripten de gewoonte hadden zulke inlassingen te bewerkstelligen, als dienen konden om hun eigen geloofsbelijdenis te begunstigen. De algemene praktijk verloor ook haar kracht op mij, als ik bedacht dat de leer der rechtvaardigmaking in de Kerk verloren was geraakt van de dagen der Apostelen af tot op den tijd van Luther, en dat zelfs Augustinus, de helderste der Kerkvaders, de rechtvaardigmaking verwarde met de heiligmaking. Ik zag ook nog in de brieven der Apostelen en in de Openbaring van Johannes, dat de verborgenheid der ongerechtigheid reeds werkte in de dagen der Apostelen en dat dwalingen en ketterijen van alle soort reeds in dat vroege tijdperk de Kerk binnenslopen.

Maar het was de geestelijke aard der inzetting, welke mij voornamelijk overtuigde en mijn ziel bracht tot een volkomen, ongeschokte zekerheid dat de doop het uitsluitend voorrecht der gelovigen is. De natuurlijke bewijzen, die ik hierboven als ter loops even heb aangevoerd, mogen de ketenen een weinig lossen gemaakt hebben, maar het was het inzicht in het karakter van de doop als een geestelijke ordinantie, waardoor zij mij gans en al van de handen gleden. En in die weg worden vele van Gods kinderen, die geheel onbekend zijn met de vleselijke bewijsvoeringen voor of tegen de doop der gelovigen, in het verborgen, maar met kracht, in de enige rechte weg, geleid tot de doop als een geestelijke inzetting, door een openbaring van Christus aan de ziel. Wat betreft de onderdompeling, of de besprenging, dienaangaande kon ik geen twijfel koesteren wat recht en wat niet recht was. De mening van het Griekse Woord door 'dopen' vertaald, was op zichzelf voldoende de vraag te beslechten voor iedereen, die ook de minste oordeelkundige kennis heeft van den grondtekst.² Maar tot versterking van wat dit onwederlegbaar bewijs leert, kwam nog de doop van de Verlosser zelf IN de rivier de Jordaan, de doop van de Kamerling, waarbij hij en Filippus 'beiden afdaalden IN het water', en de zinnebeeldige natuur van de instelling, zo als die wordt in 't licht gesteld in Rom. 6, door al welke zaken ik ten overvloedigste werd overtuigd dat er geen doop was dan door onderdompeling, en dat ik niet meer gedoopt was, toen mij als zuigeling de besprenging werd toegediend, dan ik dagelijks gedoopt werd als de kindermeid mijn aangezicht waste.

---

² Ik daag iedereen uit, die bekend is met de Grieksche taal, mij een enkele plaats van enige auteur, gewijden of ongewijden, te leveren, waar βαπτίζω de betekenis heeft van begieten of besprengen. Lidell en Scott geven in hun bewonderenswaardig woordenboek, het nieuwste en beste dat in de Engelse taal bestaat, de volgende beteekenis aan het woord 'to dip repeatedly – dipunder' (herhaaldelijk indiepen - onderduiken) 'to bathe' (baden), baptize (dopen).

De betekenis van de doop

overgenomen citaat uit: 'En dit is het eeuwige leven, overdenkingen over de heilige menselijke natuur van de Zaligmaker' door J.C. Philpot, hfst. 7.

Welnu, daar het de Heilige Geest belooft ons in te leiden in een bevindelijke kennis van de Heere Jezus en ons een mate van vereniging en gemeenschap schenkt met Zijn heilige Majesteit, leidt Hij ons in een verbond met Hem in Zijn lijden, dood en opstanding. Dit is het waarvan de apostel zegt dat het gesymboliseerd wordt door de verordening van de doop als een gevestigd beeld en een vaste afbeelding van de doop van de Heilige Geest. 'Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding' (Rom. 6:3-5). De verordening van de doop wordt zo voorgesteld als beeld van die hogere, heiligere en geestelijkere doop, waardoor in levende bevinding gelovigen één gemaakt worden met Christus in Zijn dood, begravenis en opstanding. En hier wordt Zijn mensheid echt gezien in Zijn bijzondere deugd en onderscheidende heerlijkheid, want het is alleen als 'leden Zijns lichaams, van Zijn vlees en van Zijn benen' (Ef. 6:30). Dit is het fundament van de vereniging dat zij gedoopt zijn in deze geestelijke gemeenschap met Hem.

Dit deel van ons onderwerp echter moet verder worden opengelegd. De Kerk heeft dan een mystieke maar niet minder wezenlijke vereniging met Christus, vanwege het feit dat Hij het vlees en bloed der kinderen verenigd heeft met Zijn eigen Goddelijke Persoon. Krachtens deze vereniging met Hem, als lidmaten met het Hoofd, deelde zij met Hem in alles wat Hij deed en waarin Hij voor haar leed. Deze persoonsvereniging hebben alle uitverkorenen, zelfs zij die nog onbekeerd of ongeboren zijn. Deze vereniging geeft daarom niet van zichzelf gemeenschap, hoewel het er het fundament van is. Een ander soort vereniging dan is noodzakelijk, die bijzonder is voor de wedergeborenen, en die zij hebben naar de precieze afmeting van hun aandeel van de Geest van Christus, want 'indien iemand de Geest van Christus niet heeft, Hij is niet van Hem', dat is door innerlijke of uiterlijke openbaring. Door deelgenoten gemaakt te zijn van de Geest van Christus hebben de leden van Zijn symbolische lichaam een levende vereniging met Hem, want 'die de Heere aanhangt, is één geest met Hem' (1 Kor. 6:17). Door alzo gedoopt te zijn door de Heilige Geest zijn ze eensgeestes gemaakt met de Heere en hebben zo een gemeenschap met Hem in Zijn lijden, dood en opstanding. Zoals Hij stierf onder de vloek der wet en de schuld en last van de zonde, ja, de dood stierf aan de wet en de zonde, door de dood bevrijd zijnde van de vloek der wet en de straf der zonde, zo sterft de gelovige onder de vloek van de wet en de last van schuld en zonde in zijn geweten. En ja, krachtens zijn vereniging met Christus als lidmaat van Zijn lichaam en van de gemeenschap met Hem door de doop door Zijn Geest, sterft ook hij aan de wet en aan de zonde en hoeft de straf van de ene niet meer te ondergaan, of te leven in de macht van de ander. Hoewel hij echter aldus verlost is, nochtans wordt hij tot het eind van zijn dagen, terwijl hij treurend en gebukt gaat onder de zonde en lijdt onder de verbergingen van Gods aangezicht, door satan verzocht en aangevallen, gehaat en vervolgd door de wereld, vaak in de steek gelaten door volgelingen en vrienden, gekruisigd met Christus en heeft omgang met Hem in Zijn lijden en dood. Zijn leed, zijn beproevingen, zijn verzoeken, zijn lijden, alles gelouterd voor het welzijn van zijn ziel, leiden hem tot het kruis van Zijn lijdende Heere, om leven te verkrijgen uit Zijn dood, vergeving en vrede door Zijn verzoenend bloed, rechtvaardigheid uit Zijn Goddelijke gehoorzaamheid en overgave aan Gods wil uit Zijn heilig voorbeeld. Hier is de wereld hem gekruisigd en hij de wereld (Gal. 6:14), hier de zonde gedood (Rom. 6:6; 8:13) en de heersende macht ervan onttroond (Rom. 6:12), de oude mens gekruisigd en afgelegd (Rom. 6:6; Ef. 4:22) en de nieuwe mens aangedaan. Zo heeft de door de hemel onderwezen gelovige een geestelijke vereniging met zijn lijdende en stervende Heere, zo lijdt en sterft hij met Hem en door dit deelgenootschap aan Zijn lijden en sterven wordt hij hier op aarde gelijkvormig gemaakt aan Zijn lijdende beeld (Rom. 8:17,29; 2 Tim. 2:12) en aan Zijn dood (Filip. 3:10).

Dit is niet slechts een leerstelling, een artikel van een zuivere geloofsbelijdenis, maar een levensfontein voor de ziel van iedere gelovige naar de mate van de Geest waardoor hij is gedoopt in de dood van Jezus. Maar meestal is het alleen door een lange reeks van droefenissen, verliezen,

teleurstellingen, kwellingen, ziekten, pijnen van lichaam en ziel, hete vuurproeven, diepe wateren, als geheiligd door de Heilige Geest voor het voordeel van Zijn ziel, dat het kind van God in dit deel van christelijke bevinding komt.

Deze dingen zijn werkelijk de dood voor het vlees, en zijn daar ook voor bedoeld, opdat het gekruisigd en gedood zal worden; het zijn doodslagen voor ieder plan van aardse vreugde, werelds geluk, alsmede voor alle wettische hoop en farizeïsche gerechtigheid; zij zijn echter de hand van de Geest, het leven van de gelovige ziel. Want 'bij deze dingen leeft men en in dit alles is het leven van mijn geest' (Jes. 38:16). Kruisiging is een lange, pijnlijke, trage dood. De natuur sterft moeilijk en worstelt, maar worstelt tevergeefs tegen de vastberaden, gezegende hand die hem aan het kruis van Jezus Christus nagelt. Maar genade Hem Die daar leed en bloedde meer en meer aanhangend, put leven en kracht uit Zijn bloed en liefde. Deze ervaring deed de apostel zeggen: 'Altijd de doding van den Heere Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam zou geopenbaard worden. Want wij die leven, worden altijd in den dood overgegeven om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus in ons sterfelijke vlees zou geopenbaard worden' (2 Kor. 4:10,11). Hier lag het geheim van al zijn. kracht, al zijn heiligheid, al zijn geluk. Deze innerlijke bevinding van de kracht en zegening van het kruis zette hem aan met standvastige en heilige beslotenheid niets te weten onder de mensen dan Jezus Christus en Dien gekruisigd. Dit deed hem zeggen als de voornaamste toets die de verlorenen en de verlostten onderscheidt: 'Want het woord des kruises is wel dengenen die verloren gaan dwaasheid, maar ons die behouden worden is het een kracht Gods' (1 Kor. 1:18).

Want dit was niet alleen de ervaring van Paulus, een verborgen geheim waarvan alleen hij door genade gelukkige deelgenoot gemaakt was. Allen die door dezelfde Geest onderwezen worden en dezelfde vereniging en gemeenschap met de gekruisigde Heere hebben, hetzij Jood of Griek, weten dat Hij de kracht Gods en de wijsheid Gods is. We lezen van de gelovigen dat zij zijn 'eikebomen der gerechtigheid, een planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde' (Jes. 61:3). Deze planting is een geplant worden in Christus om die vereniging en gemeenschap met Hem te hebben, zoals de levende ranken met de wijnstok. De apostel zegt daarom dat ze 'met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods' (Rom. 6:5). Wat de wijnstok is, dat zijn de ranken. Waar de wijnstok is, daar zullen de ranken zijn. De wijnstok lag eens verslagen ter aarde; de ranken eveneens. De wijnstok rees van de aarde op naar de hemel, de ranken rijzen mee omhoog. Zoals dan een in goede aarde geplante boom van de sappen daarvan drinkt, of eerder als een geënte loot zo vergroeid raakt met de moederstam dat deze er één mee wordt, niet alleen in uiterlijke kracht en stabiliteit van een eenheid, maar er zo één mee is dat deze er geneeskracht, sap en vruchtbaarheid uit put, zo put de ware gelovige, geplant zijnde in gelijkmaking van de dood van Christus, uit Zijn volheid voorraden van genade en kracht.

De doop als uitwerking van het geloof in Christus

overgenomen citaat uit een preek van J.C. Philpot n.a.v. Gal. 3:26-27; Nagelaten Brokken dl 8

II. Maar ik ga verder naar ons tweede gedeelte, het in Christus gedoopt zijn. U weet allemaal dat ik de instelling van de doop houd voor een instelling die voor Gods Kerk gepast is als type en zinnebeeld van een hogere doop - de doop van de Heilige Geest. Ik geloof dat de apostel in dit geval over de geestelijke doop spreekt. Want velen waren niet met water gedoopt, maar waren wel met de Heilige Geest gedoopt, zoals de moordenaar aan het kruis. Velen worden met water gedoopt, die niets van de doop van de Heilige Geest kennen. Daarom neem ik de doop waarover hier gesproken wordt, als een verwijzing naar de geestelijke doop, waarmee wij ondergedompeld worden in de volheid van de Zone Gods.

Maar als we de ordinantie nemen als een illustratie van deze uitdrukking, zullen we er licht op kunnen werpen. Want zo zullen we zien hoe de geestelijke doop bevestigd wordt door de doop met water, en zullen we ook duidelijker zien hoe het ons wezenlijk verenigt met de Heere, het Lam. Water is een letterlijk zinnebeeld en stelt de Geest van Christus voor. Het water dringt heen door de kleding die wij dragen, tot in de poriën van onze huid, en aldus verenigt de doop ons met het water. Zo ook de geestelijke doop; daardoor vindt een binnenkomst van de Geest in de ziel van een mens plaats, en aldus wordt hij gebracht tot een levende vereniging met de Heere, het Lam. Zo wordt hij geheel ondergedompeld in de Geest, de genade en liefde van Christus.

We lezen van de kinderen Israëls dat zij gedoopt werden in de wolk; dat is, zij werden door de wolk omgeven. Elke druppel van die wolk viel op hun lichaam en doordrong hun kleding tot op hun huid. Zo wordt Gods heilige gedoopt met een besef van Christus' tegenwoordigheid en genade, en de volheid van Christus' Geest. Dit geeft hem een vereniging met de Heere Jezus Christus, evenals de wolk de verbindende schakel was tussen hun lichamen en de Heere in de wolk. Zo omhult, omringt en omsluit de Geest van God het kind van God, en geeft hem nu een wezenlijke vereniging met de Heere Jezus Christus, Die boven de wolk in de eeuwige gelukzaligheid is. De wolk daalt van de hemel neer om de ziel te omhullen. De ziel van Gods kind wordt in de wolk ondergedompeld in de genade en heerlijkheid van Christus; ze wordt gedoopt met de liefde en de Geest van de Heere, het Lam en zo wordt ze verheven in een zoete gemeenschap met de Heere des levens en der heerlijkheid.

De Heere Jezus Christus Zelf voer op in de wolk, de wolk der heerlijkheid. De wolk der heerlijkheid was ook over de tabernakel in de woestijn. Overal waar iemand in Christus Jezus gedoopt wordt, daar wordt hij gedoopt in Zijn tegenwoordigheid. Doordat de wolk de ziel verheft, wordt zo iemand ook opgenomen en gescheiden van de aarde en de tijdelijke en zinnelijke dingen.

Er is ook een gedoopt worden in de zee. Want evenals de kinderen Israëls in de Rode Zee gedoopt werden, zo wordt Gods heilige gedoopt in een zee van moeite; hij wordt ondergedompeld in de baren en golven die over het heilige hoofd van Christus rolden. Als Gods heilige door deze Rode Zee wandelt, door deze grote stromen, heeft de Heere beloofd dat Hij hem daar ontmoeten zal. Ondersteund door de wolk, is hij verenigd met de lijdende Heere; hij wordt met Hem in de hof en aan het kruis gedoopt. Alzo wordt hij in vereniging gebracht met zijn lijdende Hoofd en zo wordt hij in Christus ingeënt. Hij wordt één met Christus, en zoals de apostel spreekt, 'doet hij Christus aan'. Welnu, de waterdoop kan dit nimmer doen; die is slechts een schaduw van een duurzamer wezen. Die is maar een type en zinnebeeld van datgene wat er ver bovenuit stijgt, evenals het wezen de schaduw overtreft.

NB. In de brieven van J.C. Philpot staan diverse passages over de doop